

Utjeha u Jobovoj patnji (Job 42,1-6)

Završetak Jobova razgovora Bogom

³ Tko je taj koji riječima bezumnim
zamračuje božanski promisao?

Govorah stoga, ali ne razumjeh,
o čudesima meni neshvatljivim.

⁴ O, poslušaj me, pusti me da zborim:
ja ću te pitat', a ti me pouči.

⁵ Po čuvenju tek poznavah te dosad,
ali sada te oči moje vidješe.

⁶ Sve riječi svoje zato ja poričem
i kajem se u prahu i pepelu.« (Job 42,1-6)

Moja patnja

Koje su moje najveće životne patnje?

Što me je u životu najviše približilo Bogu?

Kako mene Gospodin poučava?

Svoj završni odgovor Bogu Job započinje ističući: »Ti sve možeš!«. To je Jobov treći odgovor. Nakon prvog Božjega govorio šutio je, a nakon drugoga veli da mu je bolje šutjeti (»rukom ću zatisnuti usta« (Job 40,4). Sada nastavlja tako da ponavlja ukor s početka, kad mu je Bog progovorio, i primjenjuje ga na sebe: »Tko to zamračuje Providnost!?« (42,4). Job sada uviđa (»znam« 42,1), prije je govorio, a nije znao (42,3). Još uvijek je u *pepelu* (42,6) u koji je sjeo kad je obolio (2,7), ali strašna patnja ga čini Božjim učenikom. Neće više objašnjavati i tvrditi, nego će pitati i primati Božju pouku (42,4). Najvrjednije je što, za razliku od prije, kad je ušima slušao i čuo o Bogu, sada ga izbliza susreće (42,5). Što je očekivao da će biti jednom, poslije smrti (»gledat ću ga« 19,27), zbiva se već sada, premda i bolest i gubitak još traju. Blaženi preokret tek slijedi. Njegova *raskajanost* očito je utjeha jer riječ koja ovdje označava pokajanje u knjizi se pojavljuje točno sedam puta i konstantno znači »tješiti«.

Molitva s patnikom Jobom

na kraju njegova razgovora s Gospodinom (Job 42,1-6)

Hvala ti, Bože, što si mi odgovorio i tako uslišao moj usrdan vapaj i žarku želju. Primaš me u nebesko vijeće među svoje sinove iako sam još uvijek u pepelu kamo me moja nevolja srušila.

Sve ti možeš. Nema toga nauma koji je tebi nedostupan. Sada znam. Prije sam govorio bez pravog razumijevanja. Dobro si me otpočetak ukorio: ja sam taj koji je riječima zamračivao otajstvenu providnost. Sada više neću objašnjavati nego ću poučljivo slušati.

Daj da do u dubinu, do svakog kutka mogega ranjivoga bića oćutim silnu utjehu: Nije to više što su od drugih moje uši čule o tebi, nego te sada i usred patnje izbliza poznajem, Bože moj.